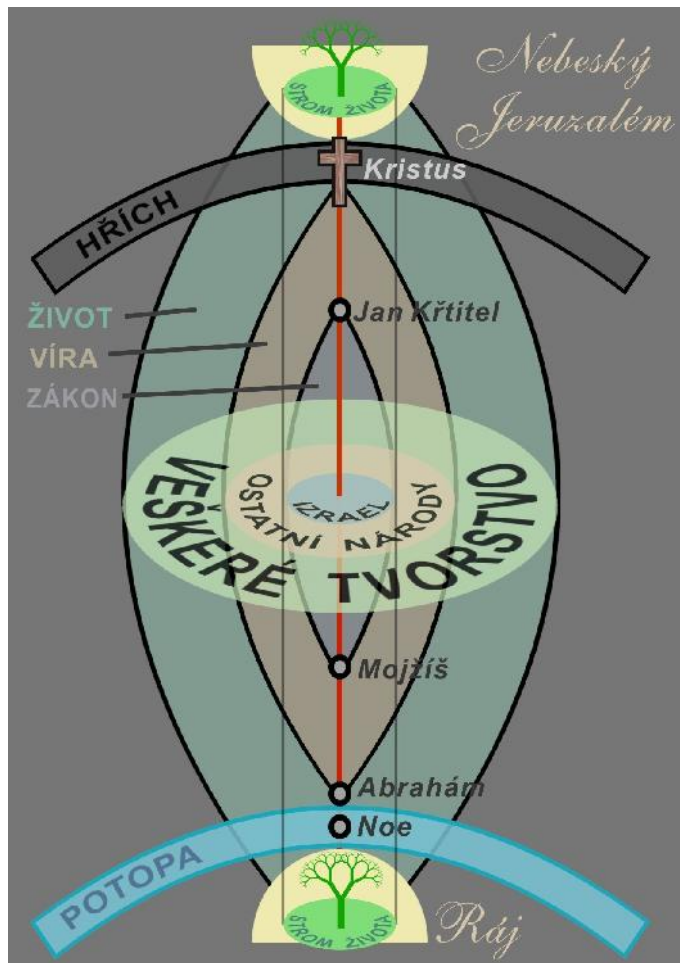

11. ZÁKON, MILOST A ŽIVOT V NOVÉ IDENTITĚ

Předcházející kapitola definovala kontinuální vztah tří odlišných poloh křesťanské víry (život pod zákonem, pod milostí a v nové identitě Kristově). Tyto tři levely (polohy) jsou od sebe odděleny dvěma různými a výraznými předěly. Jejich vzájemný vztah jsem se pokusil zobrazit také na vertikální časové ose dějin spásy.

Tato vertikální osa nezobrazuje ani tak dějiny spásy v historických souvislostech, jako spíše jejich procesualitu v základní orientaci mezi stromem života v pozemském ráji a stromem života v nebeském Jeruzalémě. Schema také zobrazuje sféru vlivu Boží spásy a její záběr v dějinách lidstva, který se prostřednictvím Ježíše Krista rozšířil z izraelského národa i na ostatní pohanské národy a s druhým příchodem Ježíše Krista prostřednictvím Božích synů i na veškeré tvorstvo.

Celé tvorstvo toužebně vyhlíží a čeká, kdy se zjeví sláva Božích synů. Neboť tvorstvo bylo vydáno marnosti – ne vlastní vinou, nýbrž tím, kdo je marnosti vydal. Trvá však naděje, že i samo tvorstvo bude vysvobozeno z otroctví zániku a uvedeno do svobody a slávy dětí Božích. Řím. 8:19-21

Vzdálenosti na ose mezi biblickými představiteli jednotlivých předělů (levelů) neodpovídají ve schématu historické délce času. Mezi Noemem a Abrahamem je dlouhé období, ve kterém došlo ke stavbě Babelské věže a k jejímu přerušení a rozeznání. Jan Křtítel je naopak přímým současníkem Ježíše Krista na ZEMI. Kříž tedy ve schématu nezobrazuje historické ukřižování na Golgotě, ale jeho trvalý otisk v ponebesí jako nejvýraznější předěl a místo přechodu ze smrti do života.

Abraham, který odešel z města Ur, se setkal na hoře Sijónu s Melchisedechem, králem Sálemu a knězem nejvyššího Boha v jedné osobě, který byl na této hoře dlouho před jeho příchodem. Tak se stal král Melchisedech kromě Kristova předobrazu velekněze také jakýmsi pomyslným věčným strážcem této centrální vertikální „osy spasení“ procházející horou Sijónem, kolem které se vše v celých dějinách spásy točí a odehrává.

Desatero Božích přikázání dané skrze Mojžíše obrazně vzato kopíruje ohradu ztraceného ráje, neboť podobným způsobem vymezuje hranice HŘÍCHU. Stejně tak jako ohrada kolem ráje nedávala život, tak ani Desatero nemohlo dát věčný život a nahradit tak strom života. (Toto vymezení ráje Zákonem ve schématu zobrazují dvě vertikální čáry.)

Mezi Abrahamem a Mojžíšem je však rozdíl více než 400 let. Toho využil i apoštol Pavel k tomu, aby oznámil konec zákona (života pod zákonem) a nastolil život pod milostí na základě spravedlnosti z víry, započtené Abrahamovi ještě dříve, než byl dán zákon.

Proto mluvíme o spravedlnosti z víry, aby bylo jasné, že je to spravedlnost z milosti. Tak zůstane v platnosti zaslíbení veškerému potomstvu Abrahamovu – ne jen těm, kdo stavějí na zákoně, ale i těm, kdo následují Abrahama vírou. On je Otcem nás všech. Řím. 4:16

Oblast víry ve schématu nahoře, zahrnuje všechny národy, jejichž otcem víry je Abraham a je zároveň oblastí milosti, jak vykládá Pavel.

Apoštol Pavel se znovu k tomuto tématu vrací i v dopise Galatským, kde zahrnuje všechny pohanské národy (jako potenciální lid víry) pod zaslíbení dané Abrahamovi směřované už ne k Mojžíšovu zákonu, ale k samotnému Kristu, jako k tomu zaslíbenému Abrahamovu potomku, jak ukazuje schema.

Pochopte tedy, že syny Abrahamovými jsou lidé víry. Protože se v Písmu předvídá, že Bůh na základě víry ospravedlní pohanské národy, dostal už Abraham zaslíbení: „V tobě dojdou požehnání všechny národy.“ A tak lidé víry docházejí požehnání spolu s věřícím Abrahamem. Gal. 3:6-9

Slib byl dán Abrahamovi a jeho potomku, nemluví se o potomcích, nýbrž o potomku, je jím Kristus. Gal. 3:16

Jak a proč se dovnitř této zóny víry dostala ta vnitřní dočasná zóna zákona? Těch důvodů je jistě celá řada a nejsou neznámé. Zmíním jen základní tři. Desatero bylo dáno kvůli HRÍCHU a našemu svědomí, také kvůli soudržnosti izraelského národa, ale hlavně i kvůli Kristu samotnému, abychom mu lépe uvěřili, neboť on jediný jej naplnil.

Když my dnes přijímáme jeho Ducha prostřednictvím smlouvy a necháme se jím véct, máme celé Desatero **de-jure** splněno spolu s ním. No není to skandál? Je to ale přesně podle Boží vůle a podle Písma a jinak to ani fungovat nemůže. Apoštol Pavel hned v dalších verších listu Galatským to potvrzuje:

Jak je to potom se zákonem? Byl přidán kvůli proviněním jen do doby, než přijde ten zaslíbený potomek, byl vyhlášen anděly a svěřen lidskému prostředníku. Gal. 3:19

Zákon byl tedy naším dozorcem až do příchodu Kristova, až do ospravedlnění z víry. Gal. 3:24

Ježíš sám uzavřel období života pod zákonem. Navázal na posledního starozákonního proroka Jana Křtitele (o kterém se již píše v Novém zákoně), a který pro něho připravoval cestu. Ježíš o něm řekl:

Zákon a proroci až do Jana; od té chvíle se zvěstuje království Boží a každý si do něho vynucuje vstup. Luk. 16:16

Ze schematu názorně vyplývá, že stejně jako Abraham byl dříve než Mojžíš a dostalo se mu zaslíbení formou Božího slibu ještě bez zákona, tak jsou tu ještě jiní svědkové víry, kteří chodili s Bohem ještě před smlouvou s Abrahamem. Byl to především Noe, který je Kristovým předobrazem jako záchrance veškerého „genofondu života“ na ZEMI.

Tedy prvním tématem spásy nebyla ani víra, ani zákon, ale sám život na celé planetě.

Bylo by možné mluvit o Ábelovi a Henochovi, kteří už před potopou chodili s Bohem i bez Božích slibů a znalosti zákona a také dosahovali nesmrtelnosti tím, že měli život z Boha.

To, co nyní sleduji a co je cílem mého bádání je pochopit, co je to „mít život z Boha“.

Melchisedechova kolmá osa stabilně a trvale propojuje NEBE se ZEMÍ. Vychází z bodu Stvoření (velký třesk), prochází kmenem stromu života v ráji, dále horou Sijónem, kde král Melchisedech sídlil a končí opět v kmene stromu života uprostřed města v NEBI.

Melchisedech nás takto bezpečně přivedl ke stromu života v ráji, který je v Písmu vždy symbolem věčného života a tím i přítomnosti Kristova Ducha.

Jak už jsem zmínil v kapitole o HRÍCHU, nápadná podobnost mezi stromem života a Kristem je v tom, že jíst z obojího znamená mít život věčný. (Jan 6:51)

Adam v ráji volil špatně, i on měl v pravý čas jíst ze stromu života, tak poznat a přijmout Krista a vstoupit jako pozemšťan do proměny v nebešťana a do duchovní identity Kristovy, ve které by už nikdy nezhřešil.

O stromu života v pozemském ráji je psáno ve Starém zákoně:

I řekl Hospodin Bůh: „Teď je člověk jako jeden z nás, zná dobré i zlé. Nepřipustím, aby vztáhl ruku po stromu života, jedl a byl živ na věky.“ Gen. 3:22

Skrze Kristovu krev a její očišťující moc je nám umožněn přístup ke stromu života v NEBI. O tomto stromě v nebeském Jeruzalémě se píše v Novém zákoně:

Blaze těm, kdo si vyprali roucha, a tak mají přístup ke stromu života a do bran města. Zj. 22:14

Zdá se, že identita „Božích synů“, kteří se vrátí spolu s Kristem jemu podobní, má v Písmu hlubší význam než současná „víra v životě pod milostí“, protože v sobě zahrnuje kromě celého lidstva i veškeré tvorstvo planety. Proč Bůh vložil do sféry ŽIVOTA ještě sféru VÍRY prostřednictvím Abrahama a sféru ZÁKONA prostřednictvím Mojžíše? Bezpochyby kvůli

celému lidstvu, aby spasen mohl být každý. Vždyť tím vším Bůh připravil cestu pro svého Syna, kterého poslal, aby byl obětován za hříchy celého světa, tedy za hříchy všech lidí včetně Henocha, Noema a Eliáše i všech proroků, kteří kdy s Bohem chodili a o něm mluvili a psali. Tedy sféra „Božích synů“ zahrnuje vše.

Abrahamova víra i Mojžíšův zákon byly dány jako doskočiště pro výsadek Božího syna. Bez toho by ho svět nemohl rozpoznat a spasení by se nekonalo. Život v plnosti Kristova charakteru a tedy i věčný život ze stromu života je nám teď skrze krev Golgoty a skrze Ducha Kristova nabídnut zpět. Bez víry v Boží milost, ale ani bez Destera přikázání by to ovšem nefungovalo.

Tak jako se první skupina soustředila na dobré skutky, soustřeďuje se druhá skupina na zázraky a prorocství. Vyvrcholením tohoto zájmu bylo Letniční a charismatické hnutí, které se soustředilo na dary Ducha svatého, především pak na dar uzdravování vzkládáním rukou a mluvením cizími jazyky. To se stalo jakýmsi standartem v těchto církvích.

Třetí skupina křesťanů již nedává takový důraz na duchovní dary i když je dál používá, ale spíše na osobní růst do Kristova charakteru. Duchovní dary totiž vůbec nejsou zárukou růstu do nové identity a proměny charakteru, dokonce se někdy mohou stát překážkou:

Mnozí mi řeknou v onen den: ‚Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu neprorokovali a ve tvém jménu nevymítali zlé duchy a ve tvém jménu neučinili mnoho mocných činů?‘ A tehdy jim prohlásím: ‚Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.‘
Mat 7: 21-22

Kdo si z charismatiků zakládá na svých darech, které dostal a ne na Kristově charakteru, do kterého je třeba aktivně růst, toho se může týkat toto varování.

Pro třetí skupinu by mělo být nejdůležitější – mít Kristovu identitu jak ve svém těle, tak i v celém způsobu života. Obojí zajišťuje Duch svatý.

Vy však nejste živi ze své síly, ale z moci Ducha, jestliže ve vás Boží Duch přebývá. Kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho.
Řím 8:9

Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.

Gal 2:20

Třetí skupina v Kristově identitě už lépe rozpoznává v čem je Boží život a v čem je smrt. (Příkladem této dovednosti byl např. Watchman Nee). Tato skupina paradoxně začíná znovu dávat větší důraz na skutky jako skupina první, ale tentokrát již na vyšší rovině skutků Božích, ve kterých se snaží chodit. Měly by to být přímé skutky Kristovy. Také v evangelizaci je zde větší snaha o trvalejší působení láskou a osobním příkladem v dlouhodobě udržovaných přátelských vztazích s nevěřícími, než jen snaha o jednorázové akce s charismatickým darem uzdravování Boží mocí.

Tato církev už nechce být církví zvací a vtahující do sebe, ale spíše církví vycházející a žijící mezi lidmi ve svém městě podle Kristova vzoru.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Vertikální osa propojující strom života v pozemském ráji
se stromem života v nebeském Jeruzalémě
určuje trvalou základní orientaci v procesu proměn v dějinách spásy .

A tak lidé víry docházejí požehnání spolu s věřícím Abrahamem.
Gal. 3:6-9

**Zákon a proroci až do Jana; od té chvíle se zvěstuje království Boží
a každý si do něho vynucuje vstup.
Luk. 16:16**

Melchisedechova kolmá osa stabilně a trvale propojuje NEBE se ZEMÍ.

Abrahamova víra i Mojžíšův zákon stabilizují orientační osu pro výsadek Božího syna.
Bez nich by ho svět nemohl rozpoznat a spasení by se nekonalo.

Křesťané žijící v Kristově identitě by už měli lépe rozpoznávat
v čem je ŽIVOT (Duch Boží) a v čem je SMRT.